

[Veistrup.]

ning, er det vist kun, fordi han, som jeg sagde før, løb varm i Øjeblikket.

Det ærede Medlem kunde ikke lide, at jeg sagde, han var kommet med en Tilstaaelse. Ja, men naar det ærede Medlem siger, at hvad Venstres Forslag vil koste, ved hverken han eller den højtærede Landbrugsminister, forekommer det mig at være en fuldkommen uansvarlig Politik, det ærede Medlem gaar ind for. Det er rigtigt, som den højtærede Landbrugsminister sagde, at det her i Virkeligheden drejer sig om en Konvertering i meget stor Udstrækning af det sidste Laan; det er faktisk det, man tilstræber. Men saa erklærer man altsaa, at man ikke har Idé om, hvad det koster, og det er sikkert rigtigt, men at det vil kræve meget store Beløb, derom kan der ikke herske Tvivl. Jeg har imidlertid allerede paa et tidligere Tidspunkt gjort opmærksom paa, hvor vanskeligt Forholdene paa Kapitalmarkedet stiller sig for Øjeblikket — det viser netop de Ting, vi havde til Behandling paa Rigsdagen i Gaar. Men naar Forholdene paa Kapitalmarkedet ligger for Tiden, som de gør, mon man saa tør gaa ind for at konvertere en hel Del af de Laan, som Landbrugerne sidder inde med? Det er mig ufatteligt, og den Stilling, Venstre indtager i saa Henseende, forekommer mig aldeles uansvarlig.

Det er jo imidlertid muligt, at vi ved en Forhandling kan komme til et Resultat, selv om de Udtalelser, der sidst fremkom fra det ærede Medlem, nærmest synes mig at fjerne Mulighederne herfor. Men vi kan jo prøve derpaa — det skal i hvert Fald jeg for mit Vedkommende være villig til, ligesom jeg er vis paa, at man ogsaa fra anden Side vil være villig dertil. Thi jeg gentager: jeg anser det for en Lykke, om man under disse vanskelige Forhold vil være i Stand til at løfte i Flok.

Landbrugsministeren (Bording): Ja, efter den Tale, det ærede 7de landstingsvalgte Medlem (Rytter) sidst holdt, har jeg ikke nær saa stort Haab om at komme i Forhandling med det ærede Medlem, som jeg havde efter hans første Tale. Jeg beklager, at jeg nu maa se mere mørkt paa det, end jeg gjorde før.

Jeg forstaar ikke rigtig det ærede Medlems Udtalelse om, at hans og hans Partis negative Stilling overfor de forskellige Kriseforslag, baade Forslaget om de 33 Millioner og det her foreliggende Forslag, er begrundet i, at disse Kriseforslag ikke er

tilstrækkelige. Tror det ærede Medlem da, at Landboerne havde faaet mere, hvis Rigsdagens Flertal havde fulgt det ærede Medlems Standpunkt overfor disse Forslag? De vilde i hvert Tilfælde ingenting have faaet af de 33 Millioner, for det ærede Medlem stemte jo imod dem, og hvis Tinget nu fulgte det ærede Medlem og undlod at stemme for det foreliggende Lovforslag, vilde Landboerne heller ikke faa denne Forbedring af Akkordloven, en udelukkende Forbedring — det har det ærede Medlem gentagne Gange sagt — af den Lov, som blev vedtaget i Foraaret med det ærede Medlems og det ærede Medlems Partis Stemmer. Landboerne vilde i hvert Fald ikke have faaet mere, hvis man havde fulgt det ærede Medlem og hans Parti ved disse Afstemninger.

Det ærede Medlem ønskede, at man skulde tage sagligt paa Tingene, og sagde, at det gjorde man her i Tinget. Jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem: Hvad er det, der sagligt begrundes den Stilling, som det ærede Medlem har taget til disse Forslag? Man siger, det er for lidt, Landboerne faar, og saa stemmer man imod de 33 Millioner. Man siger endvidere, at det er for lidt, Landboerne faar ved Akkordloven. Ja, det er muligt, men vil det blive mere, hvis man undlader at stemme? Hvis Tinget følger det ærede Medlem, saa faar Landboerne slet ingenting. Hvad er det for saglige Grunde, der bevirker, at man indtager et saadant Standpunkt? Jeg tror nok, de fleste vil opfatte det, som at det er politiske Aarsager, der er medvirkende dertil.

Det ærede Medlem kaldte den Lovgivning, vi her drøfter, en Bluff-Lovgivning. Det var et meget stærkt Ord, og det er tillige en haard Dom over det ærede Medlem og hans eget Parti, naar han betegner det foreliggende Lovforslag som en Bluff-Lovgivning efter kort i Forvejen at have sagt, at det rummer en Række Forbedringer af den bestaaende Ordning. Spørgsmaalet er, naar der er Tale om Opnaaelse af Akkorder indenfor Landbruget, kort og godt: Enten skal Pantekreditorernes Tilgodehavender skræres ned, eller ogsaa maa Staten gaa ind for en Indfrielse af de paagældende Laan, det vil sige, vi skal konvertere disse Laan. Den første Vej kan man gaa ved, at man stiller Pantekreditorernes Ret ved Siden af den løse Gælds Kreditorers, men man kan ogsaa gaa den Vej at følge det her foreliggende Forslag, hvorved man stiller et Beløb til Raadighed til Udlaan, saa at Kreditorerne derigennem kan faa en Del af deres Til-